

LA TUIES

—Aquest parell de núvis d'aquí dalt, també podrien fer-se càrreg de què una és soltera i no armar aquest terratrèmol!...

DIARIO SEMANAL LA MANTA Y LUSTRADO: 15 AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

 Nuestro programa: **Segunda: economía, rápidos en los encargos y a vivir como se pueda**

Una interviú hace Rufasta de grandiosa actualidad sobre la crisis terrible que atraviesa esta ciudad

Ya se acabaron las fiestas
los Reyes y los turrone
y los aguinaldos fueron
corriendo a casa Tapo-
[nes.
La cuesta de Enero em-
[pieza
aguda, grave y tremenda,
sin vislumbrarse espe-
[ranza
ni verse a este mal en-
[mienda.

Nadie tiene una peseta,
los cines están desiertos,
los dueños de los teatros
están, de pánico, yertos.
Anoche mismo, aburrido
me marché hasta el Pa-
[ralelo
y de tristeza, los lentes
se me cayeron al suelo.
Las chicas de los concier-

[tos
se aburren en el foyer;
se han cerrado los teatros
cansados ya de perder.
En los bares, poca gente,
y las meucas aburridas
se pasan todas las noches
de aquello más ensopidas.
—Mire usted, señor Ru-
[fasta—
me decía una menor —
la cosa se está poniendo
de día en día peor.
Cuando empecé mi nego-

[cio
los cabritos abundaban
y como soy complaciente
buenas propinas me da-
[ban.

Además, un caballero,
tejedor, de Mataró,
de mis prendas admirado
un día, me retiró.
Y tuve un piso decente
en la calle del Rosal
joyas, abrigos de pieles
y hasta un lorito real.
Como el hombre era ca-
[sado
venía solo un ratito
y no me daba trabajo
porque ya era viejecito.

Fui, prudente, haciendo
[ahorros
y al tener algún dinero
me busqué mi caprichito,
un muchacho organillero,
alto, fornido, buen mozo,
que era, en el arte de

[amar,
un profesor consumado
que me supo contentar.
Me daba cada paliza,
de tanto que me quería,
que llena de moraduras
siempre la espalda tenía.
Llegué hasta comprarme

[un Ford
con el que hacía forrolla
tanto, que un día otro co-
[che,
si me descuido, me ar-
[rolla.
Mas yo estaba muy con-

[tenta
de conducir el volante
y a veces me despertaba
por la noche, delirante
soñando que con mi auto
corría en unas carreras
¡yo que había hecho ya
[tantas
por Tallers y Ramalleras!
Mi amigo se despertaba
tomando mi pesadilla
por una prueba de amor
y me decía: "¡Chiquilla,
cuanto te adoro y te quie-

[ro!
Mañana a cenar iremos
a casa del Anguilero.
¡Mas, ay, que aquello fué
[un sueño
y el señor de Mataró
un día que los negocios
le iban mal, se evaporó!
¡Mi amigo volvió a tocar
el piano de maneta
y yo tuve que volver
a casa de la Angeleta!
Y está muy mal el nego-

[cio;
los hombres son exigen-
[tes
y piden cosas muy raras
y hemos de ser compla-
[cientes.

Las propinas son escasas
y las dueñas mal caradas
y las chicas nos quedamos
lo que se dice arruinadas.
Si siguen así las cosas
no tendré otra solución
que cambiar, quiera o no
[quiera,

pronto de colocación.
Muy doloroso es el trance
mas lo tengo decidido,
me volveré chica honesta
para ganarme el cocido.
A bailar al Iris Park
como una chica formal
me iré y así tendré al
[menos

descanso dominical.
Y hasta quien sabe si un
[día
me llevará hasta el altar
algún payés de Tarrasa,
de Vich o de Vilasar.

RUFASTA

Interviuador y rival del
"Carretero Audaz".

~~~~~

GACETILLAS TEATRALES

Ha regresado de su
triumfal tournée por Gra-
tallops, Matadepera, Ma-
rrampinyo y San Adrián
del Besós, la compañía
que dirige el popular ac-
tor don Sinforiano Gra-
pells, que ha representa-
do con extraordinario éxi-
to el drama realista: "El
sobrino de sí mismo o el
tío de Marras".

Marras, es un personaje
muy simpático que apare-
ce en la obra, de la que
son autores los conocidos
escritores don Teobaldo
Ramírez y don Anacleto
López, socios del Ateneo
y ex comerciantes de ca-
cauets.

o o o

Repuesta del percance
que sufrió la bellísima ac-
triz doña Ana Coreta, al
resbalar sobre la piel de
un plátano propiedad del
comanditario de la empre-
sa reaparecerá mañana

desempeñando el papel de
Rosa Estraza en la come-
dia astracanesca "El lazo
de la Cinta".

No dudamos que en su
papel de Estraza, la her-
mosa actriz conseguirá
nuevos éxitos.

~~~~~

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans
èxits de
— la segona versió de —
JOY-JOY

El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Exit colosal

LA REINA
DEL MERCAT

~~~~~

EDEN

Conde del Asalto, 12

**LAS MIL Y UNA
NOCHES**

Dancing

De seis tarde a tres
madrugada

Tarde y noche:

El éxito del día

Lo que nunca se vió
El maravilloso espectacu-

lo de las

— 12 PRECIOSAS —

— INGLESA —

y las etoiles americanas

GARSON Y

DIETRICH

A las doce noche y una y
media de la madrugada

Barcelona, 13 de Gener de 1927

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Un anunci suggestiu

AL "Ciero", fa uns quants dies que surt un anunci d'una casa que ven botifarres el paràgraf final del qual acaba dient:

"Manden a sus criadas y volveràn encantadas."

Ço que ens fa suposar que les botifarres d'aquesta casa han d'ésser molt gustoses i de gran tamany.

La història de la caiguda

NO direm el seu nom, que és de virtut teològica, perquè ara està retirada. Sols aclarirem que fou un temps pensionista de ca la mamà, amiga d'un corrido que du el mateix nom que un carrer del Poble Sec, i que ara està retirada i té abrics de pells, brillants, perles i calefacció central a casa seva, cosa que, donat el seu xardorós temperament, no sabem quina falta li pot fer.

Doncs bé: la... — ara anàvem a escriure el seu

nom en totes les lletres! — una nit, ens contava la història de la seva caiguda. I, com que és interessant, anem a explicar-vos-la.

Feia de raspa. Tenia ja quinze anys, però, com que és molt menudeta i prima, n'aparentava dotze. I els xicots no es fixaven encara en ella, encara que fos bonica, adorable, blincadissa... I a ella, allò que tanta importància té per als drames de família, li feia nosa, com un floronco al clatell.

Servia a casa d'uns senyors rics i morigerats. Eren el marit, la muller i dues nenes, ja casadores. Els diumenges, la mamà i les filles anaven a ballar al Torrent de les Flors. I el senyor, que era molt comodón, es despallava i es ficava al llit a dormir la "siesta" fins a les sis que sortia una estona per anar al Casino a jugar al mah-jong.

I un diumenge a la tarda, la raspeta, que estava a quaranta graus i ja no podia més, es va despollar completament i, a pas de llop, entrà a la cambra de l'amo, es va ficar al llit amb ell, i el pobre home, vulgues no vulgues, va tenir que anar fent perquè ella exigia amb la veu i amb el geste...

L'endemà el bon senyor la va treure de la casa. Es cert que un cop obert el seu pas, a la xicota ja tan li feia. Perquè les noies que es volen tirar a la mala vida necessiten primer trobar un home, sigui el que sigui, que les iniciï, baldament sigui per força.

El temps és or

HA caigut en les nostres pecadores mans un prospecte molt original de cert hotel moblat si-

tuat gairebé als afores. Diu així, suprimint el nom i l'adreça:

"Gran confort. Màxima discreció. Habitacions a diez pesetas. Aquellas que sean ocupadas por más de dos horas devengarán un suplemento de cinco pesetas."

D'això al "Sed breves!" que tenia aquella meua a la seva cambra, ja no hi va ni un pas!

L'hortolà de Sant Boi

UN PUNT D'OVIR ESPECIAL

MIRA, amic meu, jo lamento haver-t'ho de dir, però ets un amic i no tinc més remei! La teva dona t'enganya.

—I ara, beneit!

—T'ho juro, home! Cada dia, a les sis de la tarda, en Roca i ella van a can Verdura.

—I d'això en dius enganyar-me? Mare de Déu, i que n'ets, d'innocent! Mentres ells celebren l'entrevista, jo passo uns moments deliciosos amb la dona d'en Roca...

—Aixís i tot, no hi sé veure la compensació.

—Es que en Roca, passa cent duros al mes a la meua dona i la dona d'en Roca me'n passa cent a mi...

—Tampoc no hi veig la compensació.

—Noi, tu ho vols sapiguer tot! Que no saps que jo sóc un lleó amb les dones?

—Sí.

—Doncs, sàpigues que en Roca no hi ha de què.

—Com vols dir?

—Que ja ha fet a tots, i les seves entrevistes són les olivetes, el vermut que es pren la meua dona per els nostres àpats conjugals!

—Home, tant diràs, que a l'últim sí que potser començaré a entendre-ho!...

—I, demés, jo amb la meua dona, no hi sóc casat, saps?

—Ves al botavant!

Banda Rhotà

LA COL-LABORACIÓ

Ales oficines d'una important casa cinematogràfica que té el seu domicili al carrer de València, hi ha una mecanògrafa bastant alegre, que festeja amb un dels empleats encarregats de fer els títols. Tothom sap que allò acabarà bé, és a dir, que hi haurà casori amb banquet "por todo lo alto" i viatge a Montserrat.

Dilluns passat, al taller on es repassen les cintes, dues operàries, bastant bufonetes i més xafarderes que un redactor de LA TUIES, parlaven en veu baixa. Parlaven de la parella.

—Et dic que els vaig veure dissabte a la tarda per la Diagonal, molt agafadets, i que, per mi, anaven cap al "Xalet".

—No, dona, no! No siguis tan mal pensada! Ja t'ho explicaré. Es que entre tots dos, fan una pel·lícula per enviar als Estats Units, a veure si li agrada al director i els hi dona uns quants dolars que els ajudin a posar casa...

—I treballen en col·laboració?

—Sí — féu llavors la xicoteta que parlava, posant-se a riure —. Fan la pel·lícula entre tots dos. Diu que ella hi posa l'assumpte i ell la titola.

—Adeu, rei meu, sol de la meua vida, il·lusió dels meus somnis... I ara, ja pots sortir tu, que ja no tornarà!...

CONTE ANGLÉS

AQUESTA historieta, plena d'un fort humorisme anglès, ens la va contar aquest dia un amic nostre, gran operador, glòria de la cirurgia catalana i que amb el bisturi a les mans ha fet veritables miracles.

Constà, però, que no ens el vàrem creure. I no ens el vàrem creure per la senzilla raó de que no és veritat. No obstant, con vostès podran veure, "si non e vero..."

El bon doctor, després d'oferir-me una copena del deliciós "Cointreau", mentres les parelles dançaven, em va preguntar:

—No s'enfadarà, veritat, Laureta, si la que ve és un xic picant?

—I ara, doctor! Sé que és prou discret per arribar just fins on parlant amb mi es pot arribar, que ja sab que és un xic lluny.

—Doncs, bé, allà va i després ja es cuidarà d'explicar-ho als llegidors de LA TUIES.

I el bon doctor va començar així la seva narració:

—Era en aquells temps feliços en què jo tenia menys de trenta anys. Perquè jo, encara que només una vegada, he tingut menys de trenta anys.

En feia sis que exercia, i el meu nom començava a córrer amb insistència per les planes dels diaris. Havia tingut la sort d'encertar una operació delicada a un "divo" que allavors estava de moda, i la meua clínica es veié des d'aquell dia materialment assaltada per les primeres fortunes de Barcelona.

Un matí, un matí fred d'hivern, se'm va presentar un anglès al consultori i sense encomanar-se a Déu ni al diable, em digué per tota entrada:

—Senyor doctor: vinc perquè m'operi.

—Perfectament: seguí i expliqui's.

—No es tracta de cap malaltia, doctor. Un capritxo, un senzill capritxo.

En oir que aquell anglès volia que jo l'operés per una mena de divertiment, no vaig poder evitar un gest defensiu, creient que es tractava d'un anormal.

—No estranyi les meves paraules, doctor. Ademés d'un capritxo, és una juguesca que havem fet amb el meu amic John.

—Bé, bé, vostè dirà — vareig fer, ja un xic

més calmat —. Quina mena d'operació vol que li faci?

—Oh, no res de l'altre món: voldria que em tallés... com li diré ara, jo?

—Ah, es tracta de tallar?

—Sí, senyor: jo desitjo que em talli... sab allò que tenim els homes...?

En sentir això vareig adoptar noves mides preventives. Aquell anglès, amb tota seguretat era un pertorbat. Dissimuladament vareig alçar-me i donant volta a l'ampla taula de ministre, vareig deixar establerta una respectable distància entre ell i jo.

—Veurà — vaig fer, donant mil voltes a la frase — jo, ja comprendrà que tinc interès en complaure als meus clients, però... faci's càrrec de la meua responsabilitat. Una operació és una cosa molt seriosa i si realment no hi han motius fonamentals per portar-la a cap...

—He dit, senyor doctor, que vinc perquè em talli el... la... Maliatsiga, com se'n diu d'allò que... Bé, ja m'enten, vostè, i si no m'enten, ja m'entendrà. On em puc despullar?

—Escolti, mister...

—Brown, per servir-lo.

—Doncs, escolti, mister Brown: jo em dec a la ciència, i no puc operar a vostè per un senzill capritxo.

—Sóc anglès, senyor doctor, i jo no surto d'aquí sense que em talli això! — va afirmar flemàticament, ensenyant-me un revòlver que tenia a la dreta, i una altra cosa que no cal repetir, perquè vostè ja l'ha suposada, que tenia a l'esquerra.

—Però, mister Brown, miri que...

—Talli i calli.

No hi va haver més remei. Es va despullar, es va estirar damunt la taula d'operacions, i repetí enèrgicament:

—Talli!

Suant plom fos, li vaig posar la caràtula per anestesiari-lo i mitja hora després mister Brown recobrava el coneixement.

—El felicito, doctor — va exclamar en despertar-se —. Veig que encara sóc viu i sobretot no m'he donat compte de res. Tot ha marxat bé?

—Admirablement, mister.

—El felicito, el felicito. Al meu país, després d'una operació, quasi sempre ens morim. Quan haig de tornar per treure'm aquestes venes i contemplar el resultat de l'operació?

—Què li diré, jo? Vingui d'aquí uns vuit dies.

—Cal algun tractament, entretant?

—No, senyor, no: vida normal, absolutament normal. Es una operació tan senzilla!...

—Molt bé, molt bé, doctor. A reveure. Ja m'enviarà el compte. Aquí té una tarjeta. El felicito, el felicito i... Ai, gràcies a Déu!, ara me'n recordo com se'n diu, d'aquesta operació!

—Ah, sí, m'ister?

—Sí, home, sí, la circumcisió!

En sentir-lo, vàreig haver d'aguantar-me a la pared per no caure. Una suor freda em traspua-va de tot el cos. Els ulls em feien pampallugues. Per fi, retornat ja del sust, em vaig tirar damunt de l'anglès i vàreig començar a abraçar-lo amb veritable frenesi.

—I ara, doctor, què li passa?

—Què vol que em passi, m'ister? Que vostè pot ben dir que avui ha nascut!

—I això?

—Que com que vostè em deia que tallés, jo havia entès una altra cosa i...

—Doctor!... Doctor!! Doctor!!!... —va cridar el m'ister, treient de nou el revòlver.

—No tiri, home, no tiri: afortunadament, l'operació havia estat simulada, per treure-me'l del damunt. Passi, passi, si és servit.

I en un tancar i obrir d'ulls, li vàreig fer ço que desitjava.

Callà el doctor. Em mirà una estoneta i per fi em va preguntar:

—Què li sembla, aquest cas, Laureta?

—Em sembla, doctor, que tantmateix m'ho podia fer més baratet. Aquesta no hi ha qui se l'empassi.

—Quina?

—La de l'anglès. Però, no hi fa res: farà de més bon empassar aquesta altra: una copeta més de "Cointreau", doctor?

I, mentres les parelles dançaven el darrer shimmy, jo evocava la bella història de l'anglès que el doctor m'acabava de contar com a pròpia i que a mi ja m'havia fet posar neguitosa set o vuit vegades, mentres altres doctors me l'explicaven, també com a un fet cert que els hi hagués passat.

LAURA BRUNET

UN PLAT DIFICIL

EN Bordes és un "gourmet"; un "gourmet" de Pantagruel i de Venus Afrodita a la vegada. Dones i menjars, els ha probat tots, nacionals i estrangers. Es tan perfecte el seu refinament, que amb els ulls tancats endevina el plat que se li ofereix, ja sigui amb l'olor, ja amb el gust.

—No ho entenc: tots els joves que trobo al cine, de seguida coneixen que sóc casada. Jo trobo que per la cara no ho poden pas endevinar...

Aquest dia, el seu amic Palau li va fer una aposta molt original.

—Em jugo un dinar per tots els aquí presents, a què amb els ulls tancats no endevines el plat que et faré servir.

—Fuig, home, fuig — va fer en Bordes, amb aire de perdona vides —. No vull que la festa et costi cinquanta naps.

—Tu deixa-ho córrer. Accepta la juguesca i si perdo, pago.

—Està bé. Doncs, ja que tan t'hi empenyes, accepto, però aquests seran testimonis de què tu tindràs la culpa del què resulti.

Tots els allà presents ja sabien que, guanyés el qui guanyés, ni l'un ni l'altre pagaria el dinar per tots, com passa sempre que es fan juguesques d'aquesta mena, però com que el matx era original, tots hi vàrem assistir.

L'endemà, en un reservat d'un restaurant molt popular, es portava a efecte el duel amb tota regla. En Bordes s'assentà davant d'una tauleta, se li taparen els ulls amb un mocador de seda i se li va servir un plat tan estrany, que ni nosaltres que ho veiem sabíem el què era.

—El meu marit no ve i la minyona ha sortit! No sé pas com m'ho faré, tota sola!

En Bordes va ensumar, i un sospir de satisfacció va sortir del seu pit.

—Això ho conec! — va exclamar triomfant—. Això, jo ho he ensumat més d'una vegada!

En Palau, no es va emocionar ni lo més mínim. Estava segur de què guanyaria.

Després d'haver olorat, en Bordes va tastar ço que li havien servit, pal-ladejant-ho amb gran parsimònia.

—Palauet, això ho conec! D'això n'he menjat una altra vegada!

—Apa, doncs, digues què és?

—Senzillament: això és cabra, i de la cabra és precisament allò que la distingeix d'ésser mascle a ésser femella.

El pobre Palau es tornà de mil colors i va mormolar, tot moix:

—Ho has encertat, noi. Però no entenc com redimoni ho has endevinat. Precisament aquesta part de la cabra no es menja: es llença.

—Tens raó, Palau, tens raó, però és que tu ignoraves que jo vâreig passar un istiu a muntanya, i que allà no hi havia cap dona per distreure'm.

Dida Roht

HISTORIA BASCA

EN Martínez Fernández de la Reguera, acabava d'arribar a Bilbao, procedent de Madrid.

El seu amic Larrigavigogoiabenzuolagarrigazi-beitia, l'havia anat a rebre a l'estació i li ensenyava la ciutat.

A cada edifici o monument que el bilbaí li ensenyava sobriament, sense fer-ne el més petit el·logi, el madrileny exclamava, despectiu:

—Eso? Si tú vieras Madrid! Aquello sí que es grande! Edificios como esos, pasan ya desapercibidos de todo el mundo!

El basc no responia. Impertorbable, li anava assenyalant notabilitats, que el madriles sempre trobava petites.

En passar sobre el riu, un gran pont s'oferi als ulls dels dos amics.

—Oye, tú, qué puente es ese? — preguntà el madrileny.

—Un puente? Dónde està? No veo yo el puente que veas tú! — va fer el bilbaí, tot esverat.

—Ese, hombre, ese! — insistí el madrileny, assenyalant-lo amb la destra —. Vaya puente!

I el bilbaí, amb les manasses a la butxaca, donà uns copets amb el peu a n'el pont, com si li volgués fer donar un parell de voltes, i alçant els ulls enlaire, exclamà, arronçant les espatlles:

—Caído que se le habrá a algún chiquillo que jugando estaría en el balcón!

El pobre fill de la Villa i Corte ja no tornà a parlar més de la porta del Sol.

Un viatjant del Nord

—Saps per què m'agrada el xarleston? Perquè, passi el que passi, amb tant de moviment ningú no s'adona de res.

—Ah, senyora, si vostè em volgués fer feliç!... —Espera, marnà, que li donaré deu cèntims.
—Vostè no m'ha entès: els diners no fan pas la felicitat, crec jo m'!

EL NEGRE IMPETUOS

PER un quadre oriental d'una revista, havien llogat un negre, alt i fornit com una torre, que havia de sortir habillat amb un trajo capritxós, format per una malla de seda blanca que li cobria tot el cos i sols deixava lliure el seu cap, negre com una mora. Semblava talment una estàtua de marbre amb testa d'acer. Donava, doncs, la sensació justa que s'havia proposat el director.

Però durant l'assaig, el negre, en veure totes les ballarines que prenen part en el quadre, es cregué en el cas d'avisar al director de què ell era molt sensible i temia què en veure aquelles dones mig nues, donés ell un espectacle no gaire edificant, a través de la seva malla de punt de seda.

El director era home de recursos i el dia de l'estrena va fer lligar a la cama esquerra del negre co que podia ésser la causa d'un conflicte seriós davant del públic.

La representació anava tirant i tot marxava com una seda. El negre estava satisfet de la pensada del director, i aquest se'l mirava amb aire de suficiència des d'entre bastidors.

De sobte, negre i director varen començar a tremolar. Havia sortit la primera ballarina, quasi bé nua del tot, i mentres ella ballava les dances orientals i es retorçava luxuriosa com una serp, la cama esquerra del negre anava pujant, pujant, com si l'estiessin amb una grua.

Afortunadament, el quadre va acabar aviat i el director va respirar satisfet.

L'endemà, el pobre negre representava el seu paper d'estàtua damunt d'un pes de cent quilos hàbilment adherit a cada peu...

L. A. Punta d'Or

LA VENJANÇA

AQUELLA nit, el senyor Bracons estava desfigurat. Donya Ramona, la seva jove i escalfada esposa, no se'n sabia avenir. Ni la nit de núvis, el seu espòs s'havia portat amb la valentia d'ara...

—Però, què et passa, Rafelet meu, que estàs... d'aquesta manera? — li va preguntar la senyora Ramona, una volta hagué acabat ell l'atac.

—Què em passa? Que m'he venjat! Que t'he deixat extenuada perquè demà no puguis entregar-te en braços d'en Lluís, amb qui sé del cert que m'enganyes! Estic venjat!... Estic venjat!...

—Si s'haurà tornat ximple!... — es deia ella.

La senyora Ramona callà. Realment, no arribava a capir el sistema especial de venjar ultratges del seu marit.

Però, com que era més tranquil·la que feta d'encàrreg, no s'hi va amoïnar més, començà a estirar-se com una gateta de panxa al sol i, acostant-se de nou al seu marit, li digué carinyosament:

—Escolta, Rafel... Que et faria res, venjar-te de l'Andreu, també?

K. A. M. Sutra

—Senyoreta: un senyor que porta un bultó molt gros demana per vostè.

—Que passi!... Precisament arriba en el moment més a propòsit.

—Mira, si em mires així, passarà lo de cada dia i després la mamà em renyarà perquè em rebrego tot el vestit!...

TOC I RETOC...

ERA inútil; trobar-se en Manel i en Ferran i no parlar de les seves conquestes, era tan difícil com que Colomb baixés del seu monument per rentar-se els peus en el moll.

Eren els dos Tenoris de la colònia. Per ells no hi havia cap dona a Montpelat que no els hi hagués ensenyat ço que les dones no ensenyen més que al seu marit, si són casades, o al promès, si comprenen que tard o d'hora es casarà. Es clar que també n'hi ha alguna que també ho ensenya als amics seus o del seu marit, però aquestes són

despreocupades, que igual vos ensenyen allò com vos ensenyarien una altra cosa, i no val la pena de tenir-les en compte.

Un dia, en Manel, empipat d'aguantar una hora de llaua d'en Ferran, li digué per acabar d'una vegada:

—Mira, per demostrar-te d'una vegada que tu no em serveixes ni per cordar-me les sabates, ara, enfilarem el passeig, i a cada dona de la colònia que passi i que jo hi hagi tingut tractes íntims, et diré baixet, per no sofocar-la: "toc". Tu fes el mateix amb les que hagi "catigat", i després contarem i sabrem qui ha guanyat el campionat de l'amor aquest any.

Dit i fet: en Manel i en Ferran començaren a passejar-se per la via principal de Montpelat, i no passava dona que el primer que la veia no digués:

—Toc!

El qui primer arribava, era el vencedor, perquè com que la interessada no s'enterava, en un tres i no res, en Manel o en Ferran se la cruspíen i se l'apuntaven al seu favor.

En arribar a la Plaça Major, una jamonassa com una catedral, acompanyada d'una damisella fresca com una fruita, cridava l'atenció dels vianants. En Ferran, així que la veié, exclamà amb tots els pulmons:

—Toc!... Toc!...

En Manel callà. Es mossegà els llavis i començà a mirar per tot arreu, per fer la pau del cop que li havia donat en Ferran. No es va fer esperar gaire l'ocasió: en tombar el carrer del Mig, acabava de passar una dona com una torre, acompanyada de dues jovenetes que voltaven els quinze i setze anys.

—Toc!... Toc!... Toc!...—cridà en Manel, com si la seva boca fos un timbal.

En Ferran es plantà en sec, agafà al seu amic per la solapa i li digué sotraguejant-lo:

—Escolta, tu: què és això de tant "toc... toc..." sense to ni so? Sàpigues que aquella dona és la meva senyora i aquelles dues jovenetes les meves germanes i que ahir varen arribar a Montpelat. Ja comprendràs que si ahir varen arribar, és una broma de molt mal gust dir que... que... etz. Ni que t'haguessin posat un telegrama perquè estiguessis preparat.

Ara, va ésser en Manel el que es va quadrar.

—Mira, noi — contestà —. Si tu, sense ni véure-les, ja te les cruspeixes, bé puc jo, vint-i quatre hores abans, tombar-les de panxa enlaire.

—I per què ho dius, això?

—Perquè aquella senyora i aquella joveneta que han passat abans, són la meva germana i la meva neboda, que acaben d'arribar en aquest tren.

De moment, varen callar l'un i l'altre, però l'endemà... encara no es trobaren ja varen començar a parlar de les seves conquestes.

I n'hi ha pel món, com en Manel i en Ferran!...

Fly Candor

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

L'ETERN DON JOAN

TOTS ens vàrem quedar esverats quan en Jaumet ens va dir que es casava amb donya Hortènsia, la vídua milionària.

—Però, que t'has tornat boig? — li diguérem —. Tu ets ric; els milions de la "vídua alegre" no et poden fer fred ni calor. Per què t'hi cases? Per què no et busques una xicota jove i honesta que et pugui fer feliç?

En Jaumet arronçà les espatlles i respongué amb to d'home vençut:

—No tinc més remei que fer-ho aixís. Ja he fet a tot, amics meus! He abusat massa de la naturalesa i ara... necessito fruita molt madura, per poder-me-la menjar! Ja no tinc força a les dents! Sóc un home a l'aigual...

El casament estava anunciat per dintre de quinze dies i en Jaumet, per por de fer un paper ridícol davant de la vídua, va començar a fer una vida moderada i de reconstitució orgànica.

Cada dia feia dues hores de gimnàs. Menjava ostres, bevia llet i ous, feia excursions per les muntanyes properes i el dia que es va casar, es va portar com un veritable gall.

Quan l'endemà de bodes es reuní amb nosaltres en el Círcol, tots l'abordàrem amb les nostres preguntes:

—Com ha anat?

—Has triomfat?

—Està contenta la milionària?

En Jaumet estava aclaparat. Movia el cap amb una tristesa indefinible.

—I doncs?... — s'atreví a preguntar-li en Costa.

—Que no has pogut vèncer a l'enemic?

—Es horrible!.. Horrible!

Tots endevinàrem el drama íntim del pobre Jaumet. Tan jove i ja...

Però ell es cuidà de treure'ns del nostre error, bó i exclamant:

—Pensar que encara hauria pogut esbotzar un parell de modistes!...

Paquita París

LA CARTA DE LA TIA

FEIA dos minuts justos que en Ricard i la Lluïseta, la seva model, s'havien assentat a la chaise-longue, quan el timbre de la porta interrompé violentament la seva afiligranada labor amorosa.

—Qui serà? — preguntà en Ricard, treient la mà d'on la tenia entafurada i anant malhumorat cap a la porta.

—Carta de la tieta! — cridà en reaparèixer.

—Certificada? — preguntà la Lluïseta.

—No. Aquesta no porta xec.

—Doncs, no m'interessa — exclamà la model, deixant-se caure amb indolència damunt dels coixins.

En Ricard obrí la carta i mentre la llegia la seva destra tornà a entafurar-se cap al recó d'on havia sortit abans.

—I ara! Mira, tu, què diu la tieta!...

La model no donà mostres de gran interès. Aclofada en els coixins, semblava que res d'aquest món pogués despertar la seva curiositat.

En Ricard llegí, sense per xò treure la destra d'on la tenia:

"The buscat una noia honesta, formosa i rica que crec que et pot fer feliç..."

—Ja ho veus, noia, em demanen la mà!..
I la Lluïseta, amb la mirada perduda en el buit,
contestà amb un gran sospir:
—Dóna'ls-hi l'altra!..

Dida Roth

EL CAPRITXO DE L'ANGLES

JO no els hi sabré dir la causa, perquè l'ignoro que va determinar al milionari anglès mïster Kar Tronhs a fixar la seva residència a Barcelona. Sospito, no obstant això, que van ésser les nostres modistetes, tan gentils i bufones, perquè l'home, sens dubte per fer quedar malament la fama que els seus compatriotes tenen de freds i calmosos era més ardent i apassionat que un mahometà, poso per comparació.

Lo cert és que l'home, al poc temps d'estar instal·lat a la nostra nandulandesca capital, va decidir maridar-se, encara que posant per això una condició un xic estrafalària. Volia que la seva dona fos una rossa, però rossa absoluta, sense cap mena d'excepció. Suposo que vostès m'han entès suficientment i que no cal que insisteixi més respecte aquest punt, que és un punt molt pelut i, generalment, molt negre.

No va trigar en descobrir el seu ideal. Fou una avispada sabatereta del carrer d'Aribau, que es deia Emília i era més múrria que en Lacandro. Els recursos de l'aigua oxigenada no eren cap secret per aquella encisadora criatura, de natural rossa com un fil d'or. Va fer, doncs, lo necessari, es presentà a mïster Kar Tronhs, sufri, amb certa natural vergonya, el què un curial n'hauria dit "l'inspecció ocular del lloc", i, després, púdica i amb els ulla baixos, esperà la resposta del milionari.

—Arriba Kar Tronhs! — degué pensar l'anglès.
— He trobat el que cercava, doncs, som-hi! I hi varen ésser en pocs dies, perquè era home pràctic i que duia pressa.

La cerimònia nupcial s'efectuà amb gran pompa, puix ell era home que no planyia res i sabia fer bé les coses.

La parella visqué cinc anys molt feliça. Tan, que un jorn l'Emília es va oblidar de fer us de l'aigua oxigenada, amb la consegüent indignació de mïster Kar Tronhs, que es va cridar a engany.

—Com! — va exclamar —. Tu m'has enganyat, noia! D'on ve, aquesta negror de carbonera?

L'Emília, en donar-se compte de la badada, no va perdre la seva serenitat d'ànims, i va dir, per tota resposta:

—Espera't un moment.

Cridà a la serventa i ordenà que li portés un ou.

—Cru? — interrogà la raspa.

—Cru, du o passat per aigua. Igual em té.

I, així que el tingué, l'agafà i començà a donar-li cops contra el front del seu marit, talment com si volgués repetir l'experiment d'en Colomb, aquell

senyor que s'està dalt d'una torre, enfront del moll, mirant com van i venen els barcos.

Al cap d'una estona, naturalment, mïster Kar Tronhs tenia al bell mig del front, un blau que anava en camí de tornar-se negre.

—Ara, mira't al mirall! — digué l'astuta Emília. El seu marit va obeir.

—I bé! — preguntà —. Què té que veure tot això amb ço que et pregunto?

—Tu diras! Jo, amb uns quants cops d'ou que t'he donat al front, te l'he deixat quasi negre. Multiplica per dos la causa d'aquest efecte, compta que fa cinc anys que això dura, i digue'm si el canvi de color de què et queixes no està ben demostrat que és culpa teva!

Rass Phall

FLOR D'INGENUITAT

ES menuda com una flor i carnoseta com un préssec. Té tretze anys i ven bitllets per aquests carrers de Barcelona, tan plens de perversitat.

Aquest dia, el senyor Buxens, un vell libidinós que sempre va darrera de la fruita verda, la va cridar a la terrassa del Royal, on cada nit pren cafè.

—Vol un bitllet, senyor?

—Sí, maca. Té, aquesta pesseta és per tu.

El diàleg continuà i no en poguérem pescar més que l'exclamació final de la menuda, que tota vermella, preguntà:

—Està bé; que sab una escaleta fosca per aquí a la vora?

Past An Haga

Ep!... Dijous surt

L'Almanac de LA TUIES

Una pelo, ben gastada

Conte premiat en el número passat:

UN MOTIU PODEROS

Demaneu a tots els quioscs

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

—Mira, digues al teu papà que es recordi que jo sóc vídua i que a tu et falta una mamà!

EL TALL I EL SUC

ERA durant la guerra gran. Uns polls reviscolats, que havien fet la seva fortuna exportant bestiar clandestinament, arribaren una nit a l'Edén, on van armar una "juerga" colossal.

Van estar fins a les set del matí. Però allò, per ells, no era prou. Agafaren a totes les dones que els hi van agradar, entraren a "La Castellana" i compraren tot el xampany que hi havia, i cap al "Xalet" tothom.

Allí es va improvisar una veritable "bacanal". A l'estrella la van banyar amb xampany i tothom, després, es va posar a beure-se'l.

La borratxera que duïen era tal, que van cridar

Quin Almanac!

al cambrer que els hi havia obert les habitacions i l'invitaren a beure.

—Moltes mercès, senyors! — respongué l'home —. Dissimulin!

—Que no li agrada?

—Prou!

—Que li fa fàstig perquè s'hi ha banyat aquesta noia?

—Al contrari. Es per ella precisament que no bec.

—I doncs?

—Molt senzillament. Després de tastar el suc, tal volta em vindrien ganes de clavar mossegada al tall, i això no estaria gens bé en un home respectuós per la clientela, com sóc jo...

I va eclipsar-se, molt discretament.

M. Andanga

AMOR IMMENS

LA Pitets i la Gravada es passegen amunt i avall de l'acera. S'avorreixen perquè "no pasa un alma".

—Es cert, tu — pregunta la Pitets — que el "Guexxo" t'ha deixat?

—Ja t'has deixat encerar com una minyona de pagès! Com vols que m'hagi deixat, si avui mateix m'ha clavat una pallissa que tota jo sóc un blau?...

P. Xagrossa

—Res, Ramon, res. No hi pensis, que et vas tornant vell. Compra un flascó d'EROTYL i ja veuràs com et trobes amb més forces ue als vint anys.

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

AL "Ciero" de fa pocs dies va sortir un anunci que deia, poc més, poc menys, el que segueix:

"Señoritas. Se necesitan doce para reunión muy íntima, el día 23 del corriente. Serán preferidas las que remitan antes fotografía. Dirigirse, etcétera."

Caram! Serà que la colla del Gaperut vol organitzar una "juerga mónstruo"?

O bé un pintor futurista que hagi sentit el delit de fer uns quants quadros plàstics com els de ca la Petit.

***

AL "Poli" van estrenar una comèdia "blanca" titulada "Fruto prohibido".

Francament, trobem que el títol no li esqueia gaire.

Tal volta el fruit prohibit d'aquesta comèdia, era un plàtan sense transcendències o una inofensiva pera.

***

DISSABTE tingué lloc a l'Espanyol l'estrena del sainet en tres actes de l'Alfons Roure "La reina del mercat".

Tractant-se d'una obra del popular "Duvinyals", ens sembla innecessari dir que va tenir un èxit complet, puix l'Alfons és dels que domina el gènere i dels que saben escriure, cosa estranya en la majoria dels nostres autors.

Amb el que haurà aconseguit el gran Roure el seu anhel que "La reina del mercat" ho sigui del Paral·lel.

***

LA companyia de l'Apolo, després d'una campanya per molts conceptes lloable, ha plegat el ram, després de representar res menys que cent cops "La dona verge".

Que en Pius Daví i la Vila puguin tornar aviat i donin una altra empena al teatre català.

HA estat detingut un senyor que es deia Ramon Muruve Miura, acusat de no recordem quin delictes.

Però, si tenim en compte els cognoms del processat que hi ha banyes de per mig serà cosa de pensar.

***

AVIAT començarà la construcció del funicular a Montjuich.

Diuen que serà una cosa molt bonica i que els trajectes resultaran molt econòmics.

Ço que serà un avantatge per les raspes i els soldats que vulguin anar les festes cap allà a la Font del Gat

***

L'ALTRA nit vàrem anar al Maxim's. S'hi està bé perquè l'orquestra és bona i, a més, quan l'Olga remena el cendrer, sense que es sàpiga per què, els pursos dels concurrents s'encenen de tal manera que han de córrer cap a la brigada perquè les xicotes els hi apaguin de pressa, com si fossin bombers.

Si el llegidor és corrido, de cor li recomanem que hi vagi alguna estoneta perquè quedarà content.

~~~~~

Quan veureu

L'ALMANAC

DE

LA TUIES

vosaltres, caureu d'esquena, però elles cauran de qualsevol manera, siga com siga i allà on siga

Al'Edén treballen el suro la "troupe" Florida i els negres Zamm, que tenen molta gràcia, sobretot, un que canta flamenc amb altaveu.

A això afegiu que s'ha unit a la colla de corridos que han fet d'aquella sala el seu domicili oficial, el celeberrim "metge dels gegants", que és un "tunela" de marca i fa més mal entre les xicotes que un Ford si entrés pel carrer de les Mosques.

L'amo està tot satisfet puix té ple totes les nits i a les noies mai els manquen dos dotzenes de cabrits.

PAGÉOL
combate la blenorragia

A Eldorado, han plegat; a l'Apolo, el mateix; l'Odeón, als quinze dies de vida, ha fet l'ànec; l'Olympia s'ha acabat, i al Goya, passa tres quartos del mateix..

I és que "la cuesta de Enero" és molt terrible aquest any, puix quasi ningú té quartos i el que en té, se'ls va guardant.

LES coses de la Xina s'enreden i als anglesos els hi ha tocat el rebre.

El que haurà agradat, sens dubte, als qui deuen molts diners i han de fugir dels anglesos per places i per carrers.

L'Afarta Pobres

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Aacunar

Telèfon 3221 - A.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4868 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa
d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

EPI... EPI...

No ho dubteu
ni un moment:
Per bones gomes
higieniques
Per bons lavatges
higienics:
Per bons polvora
de matar
cabres:... L A
MUNDIAL.
ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i
volen que feu

gin esverades com si veies
sin el llop, compreu la

LOTION LADIL

que la trobareu per

DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de
las vías génito urinarias, así del
hombre como de la mujer, se curan
pronto y bien con a conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las
primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

IMPORTANT

El colossal, l'immens, l'espafarrant
Almanac de LA TUIES

Sortirà el **DIJOURS DIA 20**

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

**AVENTURAS GALANTES
DE JACOBO CASANOVA**

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

BAR DEL ESTE

Servici esmerat-Respons
barats - Es tanca quan
ningú demana res
Begudes: Totes i bones

Carrer Conde del Asalto, 42

Demaneu cada dimecres

El cuento clásico

—I vostè, doctor, sap algun remei per el meu mal?
—Sí, senyora: jo, dos cops al dia.